

blive af med Bygningskommissionen, og skulde det vise sig, at det ikke kan lade sig gjøre, saa lad os fremfor Alt faae en anden Forretningsgang i Bygningskommissionen, saa vi kunne faae Ende paa Sagerne. Dette er dog en Part, som ogsaa har Forstand paa Kjøbenhavns Forhold, og paa, hvorledes de have udviklet sig, og derfor mener jeg ikke, man kan se bort derfra. Man kunde jo vel indvende, at Kjøbenhavns Grundejerforeninger maa blive noget ensidige i denne Sag, da de særlig ere interesserede i dette. Men, da denne Lov særlig vedrører nye Bygningsforhold, og ikke de gamle, saa vil det, efter min Mening, være ganske forfærdigt at sige, at Egoismen skulde lede disse Folk. Jeg mener nu som den sidste ærede Taler, at vi maa se at faae denne Sag herfra og se, hvad det andet høie Thing vil sige om den Principforskel, der ligger imellem os. Det kunde jo dog være, at man ogsaa i Landstinget kunde se, at der ikke er videre idyllisk ved de nuværende Forhold. Der er ikke meget godt ved Bygningstilshuset, saaledes som det nu har viist sig. Det kunde jo dog ogsaa en enkelt Dag hændes, at der kunde blive en Mærtedag i Landstingets Dagbøger derved, at de kunde blive enige med Folkethinget og Fremstridtet. Derfor vil jeg tillade mig at haabe, at det ikke vil være for længe, førend denne Sag gaar fra denne Sal til Landstinget. Jeg mener nu ligesom den ærede sidste Taler, at Mørtallet her i Salen vil stille sig ligesom Mørtallet i Udvalget, saa at vi ville se at faae Forandringer i Bygningskommissionen og Bygningskontrollen, saa at det kunde blive noget mere tidsvarende. Hermed skal jeg slutte.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Obergang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

N. J. Larsen: Jeg tillader mig at foreslå Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Forste Behandling af Forslag til Lov om Hundeaagisten samt om Straf og Erstatning for Skade, forarsaget af Hunde.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 1773 ff.)

Lovforslagetfattes under Forhandling.

D. Christensen: Det fremgaar af Politivedtægterne her i Kjøbenhavn, at det ikke er tilladt for Uvedkommende at indfinde sig i Folks Boliger, medmindre de have lofligt Grunde dertil. I modsat Fald skulle de have Vedkommendes, nemlig Bærtens Samtykke, til at forstyrre Folk indenfor deres Døre ved at ringe paa Klokken o. s. v. Altsaa, vi have en Vedtægt, der siger, at vi have Lov til at have Fred, men naar vi komme udenfor paa Gaden, er der ikke Nogen, der eksisterer, som kan sige: Maa vi være her! Maa vi have Fred! Man er udsat for en Masse Hunde, ikke af de mindste, men af de største, som fra Morgen til Aften genere baade Børne og Børn i en temmelig utrolig Grad, for ikke at tale om forskellige Ulemper af en temmelig smudsig Natur, som jeg ikke vil omtale. Jeg mener derfor, at dette Lovforslag er et godt Ord, talt i rette Tid. Naar man ser Forholdene i andre større Stæder i Udlandet, ser man, hvorledes man der kan gaa i Ro og Fred baade for Mennesker og Dyr. Her kan man jo nogenlunde gaa i Fred for Mennesker, men derimod ikke for Dyrene. Det er ikke alene Børn og svage Folk, der ere udsatte for at rives omkuld og komme til Skade, naar to store Hunde slaas, men ogsaa Børne, ikke at tale om, hvorledes disse Hunde boltre sig paa forskellige andre Maader. Alt det vilde jeg hinde mig i — det bliver jeg jo forresten nødt til — naar jeg kunde se nogenlunde Nytte for mine Medmennesker ved dette Hundehold, men jeg kan ikke se Andet, end at der her i Byen er en saadan Mængde Hunde, at det ikke alene ikke er til Nytte, men til stor Skade for dem, der holde Hunde. Jeg har nemlig set Exempler paa Folk, som næsten hverken have at bide eller bryde, Folk, som hverken kunne betale det ene eller det andet, oven i Kjøbet ere daarlig flødte, og som dog ere saa indlevede i dette Forhold, at de have 2—3 Hunde gaaende bagefter sig. Jeg mener nu, at denne Lov vil raade Bod paa disse Ulemper